



Pasaulinės fantastikos Aukso fondas



Roger Zelazny
**CHAOSO
RŪMAI**



**Roger Zelazny
AMBERO KRONIKOS:
CHAOSO RŪMAI**

Fantastinis romanas ir apsakymai

Korvinas širsta. Per trumpą laiką įvyko tiek daug: jis neteko bičiulio Ganelono, po ilgų šimtmečių pasirodė ir vėl dingo tėvas, - o padėtis nepasidarė aiškesnė nei per plauką. Dar daugiau, kiekvienas amberietis gavo po nesuprantamą Oberono įsakymą. Kuo tikėti? Ar paklusti tėvui, ar veikti savo galva?..

Iš anglų kalbos vertė JURGITA JĖRINAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
134 tomas. Serija įkurta 1990m.

Roger Zelazny - THE COURTS OF CHAOS
New York, Nelson Doubleday, 1994

Copyright © by Roger Zelazny, 1978

Cover art copyright © by Luis Royo, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1999
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Turiny

CHAOSO RŪMAI

CHAOSO RŪMAI

VIRŠŪNĖ

DIDINGI LĖTI KARALIAI

MEILĖ - MENAMAS SKAIČIUS

**GYVENIMAS, KURIO TAIP LAUKIAU
AŠ**

CHAOSO RŪMAI

I

Amberas: aukštas ir ryškus ant Kolviro viršūnės per patį vidurdienį. Juodasis kelias: nelemtas rangosi žemai per Garnatą iš Chaoso, pietuose. Aš: burnodamas žingsniuojau po Ambero rūmų biblioteką, kartais paimu paskaityti kokią knygą. Durys į tą biblioteką: užrakintos ir užsklęstos stipriu sklėsčiu.

Įsiutęs Ambero princas sėdi prie stalo, skaito atverstą knygą. Beldimas į duris.

- Nešdinkitės! - surikau.

- Korvinai, čia aš - Rendomas. Atidaryk, gerai? Netgi priešpiečius pasiėmiau.

- Minutėlę.

Atsistoju, apėjau stalą ir nuėjau prie durų. Rendomas linktelėjo man, kai įsileidau. Jis laikė padėklą, kurį pastatė ant staliuko prie rašomojo stalo.

- Nemažai atvilikai, - pastebėjau.

- Aš taip pat išalkęs.

- Tai daryk ką nors.

Jis padarė. Atpjovė man mėsos ir abišalę duonos. Pripylė vyno. Susėdę pavalgėme.

- Žinau, kad vis dar siunti... - pradėjo brolis po kurio laiko.

- O tu - ne?

- Na, aš gal prie to labiau pripratęs. Nežinau. Bet vis dėlto... Taip. Nukrito kaip iš dangaus, ar ne?

- Iš dangaus? - Aš nugėriau didelį vyno gurkšnį. - Viskas kaip senais gerais laikais. Tik dar blogiau. Aš rimtai buvau jį pamėgęs, kai apsimitinėjo Ganelonu. O kai vėl paėmė valdžią į savo rankas, tapo toks pat despotiškas kaip visada, paliko mums kelis nurodymus, kurių nesiteikė paaiškinti, ir vėl dingo.

- Žadėjo netrukus su mumis susisiekti.

- Man regis, panašiai žadėjo ir praėjusį kartą.

- Nesu tuo tikras.

- Be to, nieko nepaaiškino apie paskutinį savo dingimą. Ką ten - išvis nieko neatskleidė.

- Matyt, turi savų priežasčių.

- Aš imu abejoti, Rendomai. Kaip manai, gal jis ima kvėšti?

- Bet jam pavyko tave apmauti.

- Tik dėl žemo gyvuliško gudrumo ir sugebėjimo keisti pavidalą.

- Bet jis suveikė, ar ne?

- Taip. Suveikė.

- Korvinai, o gal tu nenori, kad jo planas pasirodytų geras, nenori, kad tėvas liktų teisus?

- Tai juokinga. Noriu sutvarkyti visą šitą kebeknę ne mažiau už kitus.

- Taip, tik ar nenorėtum, kad sprendimas ateitų iš kitos pusės?

- Kur lenki?

- Tu nenori juo pasitikėti.

- Turiu tai pripažinti. Nemačiau jo - jo paties pavidalu - velniškai daug laiko ir...

Rendomas papurtė galvą.

- Ne tai turiu galvoje. Tu siunti, kad jis grįžo, tiesa? Tikėjaisi, kad jo daugiau nepamatysime.

Nukreipiau akis į šalį.

- Tavo žodžiuose yra tiesos, - pripažinau. - Bet tai visai ne dėl sosto ar tiesiog šiaip sau. Kaltas jis, Rendomai. Jis. Tik tiek.

- Žinau, - atsakė jis. - Bet turi pripažinti, kad jis apstūmė Brandą, o tai buvo nelengva. Jis iškrėtė pokštą, kurio iki šiol nesuvokiu: priverstė tave pargabenti iš Tir-na Nog'to metalinę ranką, pasirūpino, kad aš ją perduočiau Benediktui ir kad jis būtų tinkamoje vietoje tinkamu laiku. Padarė viską, kad atgautų Brangakmenį. Be to, atspindžiuose jis gerokai mus pranoks-

ta. Prisimeni, kaip gudriai atvedė mus į pirminį Labirintą? Aš to nesugebu. Tu irgi. Jam pavyko sutvarkyti Žerarą. Netikiu, kad jo jėgos senka. Manding, tėvas žino, ką daro, ir, patinka mums tai ar ne, yra vienintelis, kuris gali susitvarkyti šioje situacijoje.

- Tu bandai mane įtikinti, jog turiu juo pasitikėti?

- Bandau pasakyti tau, kad neturi pasirinkimo.

Atsidusau.

- Manau, kad tavo tiesa, - tariau. - Nėra man ko širsti. Tačiau...

- Tau kelia nerimą įsakymas pulti, ar ne?

- Taip, ir tai. Jeigu palauktume dar, Benediktas galėtų surinkti galingą armiją. Trijų dienų nepakanka pasirengti tokiam žygiui. Ypač, kai prieš gerai nepažįstame.

- Gal ne visai taip. Tėvas su Benediktu ilgai kalbėjosi vienu du.

- O tai jau antra priežastis. Tie atskiri nurodymai. Paslaptys... Jis nepasitiki mumis daugiau nei būtina.

Rendomas prunkštelėjo. Aš taip pat.

- Gerai, - nusileidau. - Tikriausiai ir aš nepasikliaučiau. Bet trys dienos pasirengti... - Aš

papurčiau galvą. - Tikiuosi, kad tėvas žino nors kiek daugiau už mus.

- Man susidarė įspūdis, kad tai veikiau įspėjamasis smūgis nei karas.

- Tik jis nesiteikė paaiškinti, ką mes įspėjame.

Rendomas patraukė pečiais ir pripildė taures vyno.

- Gal jis pasakys, kai grįš. Tu juk negavai jokio atskiro nurodymo, tiesa?

- Tiesiog laukti. O tu?

Jis papurtė galvą.

- Pasakė, kad sužinosiu, kai ateis laikas. Bet Džulijanui nurodė laikyti savo būrius paruoštus žygiui bet kurią akimirką.

- O? Tai jie ne Ardene?

Jis linktelėjo.

- Kada Oberonas tai pasakė?

- Kai tu išėjai. Jis išsikvietė Džulijaną per kortą, perdavė jam žinią ir abu išjojo. Nugirdau tėvą sakant, kad jis pajos gabalą kelio kartu su juo.

- Ar jie nuo Kolviro iškeliavo rytiniu keliu?

- Taip. Mačiau pats.

- Įdomu. Ką dar praleidau?

Rendomas pasimuistė kėdėje.

- Man ramybės neduoda viena, - pradėjo jis. -

Kai tėvas užšoko ant žirgo ir pamojo atsisveikindamas, atsigręžė į mane ir tarė: "Ir nenuleisk akių nuo Martino".

- Tik tiek?

- Tik tiek. Bet sakydamas tai, jis juokėsi.

- Manau, kad visai natūralu įtarti naują žmogų.

- Tai kam juokais?

- Pasiduodu.

Atsipjoviau griežinėlj sūrio ir suvalgiau.

- Jis galėjo negalvoti nieko blogo. Gal tai neįtarimas. Galbūt jam atrodo, kad Martiną reikia nuo ko nors saugoti. Arba ir viena, ir kita. Arba trečia. Pats žinai, koks jis būna kartais.

Rendomas pakilo.

- Apie tokią alternatyvą aš nepagalvoju. Dabar eik su manimi, gerai? - pasiūlė jis. - Sėdėjai čia visą rytą.

- Sutinku. - Atsistoju, prisisegiau savo kardą Greisvandirą. - Beje, kur dabar Martinas?

- Palikau jį pirmame aukšte. Kalbėjosi su Žeraru.

- Tada jis geros rankose. O Žeraras ketina

likti čia ar grįžti į laivyną?

- Nežinau. Mes nesikalbėjome apie jam duotus nurodymus.

Išėjome iš bibliotekos. Pasukome laiptų link. Leisdamasis išgirdau kažkokį bruzdesį apačioje ir paspartinau žingsnį.

Pažvelgęs per turėklą, išvydau sosto salės prieangyje prisigrūdusių sargybinių būrelį ir stambią Žeraro povyžą. Jie stovėjo atsukę mums nugaras. Peršokau per paskutines laiptų pakopas.

Prasiskyniau pro žmones.

- Žerarai, kas čia vyksta? - pasiteiravau jo.

- Tegu mane skradžiai, jeigu numanau, - atsakė jis. - Pats pasižiūrėk. Bet ten nėra kaip įeiti.

Jis pasitraukė į šoną, aš žengiau priekin. Dar žingsnį. Ir viskas. Tai buvo kaip veržtis pro tamprią, neregimą sieną. Tai, ką pamačiau už jos, privertė susigniaužti į mazgą mano atmintį ir jausmus. Suakmenėjau, baimės suimtas už gerklės, sugniaužiau kumščius. Čia ne juokas.

Martinus šypsodamasis laikė rankoje kortą, o Benediktas, matyt, neseniai iškviestas, stovėjo priešais jį. Ant pakylos, netoli sosto stovėjo nusigręžusi mergina. Vyrai, regis, kalbėjosi,

bet jų žodžių neįstengiau nugirsti.

Pagaliau Benediktas pasisuko į merginą ir kažką pasakė. Po kurio laiko ji, atrodė, atsakinėja mano vienerankiui broliui. Martinas paėjo jai iš kairės. Merginai bešnekant Benediktas pasilypėjo ant pakylos. Tuomet pamačiau jos veidą. Jie toliau šnekėjosi.

- Man ta jauna moteris atrodo kažkur matyta, - tarė Žeraras, priėjęs ir atsistojęs greta manęs.

- Turėjai pastebėti ją prajojant tą dieną, kai mirė Erikas, - atsakiau. - Tai Dara.

Išgirdau jį giliai įkvepiant.

- Dara! - pakartojo jis. - Vadinasi, tu... - jis nutilo.

- Aš nemelavau. Ji išties egzistuoja.

- Martinai! - suriko Rendomas, priėjęs man iš dešinės. Martinai! Kas čia vyksta?

Atsakymo neišgirdome.

- Netikiu, kad jie tave girdi, - pastebėjo Žeraras. - Panašu, kad šita siena mus visiškai atskyrė.

Rendomas veržėsi į priekį, įrėmęs rankas į kažką nematoma.

- Pabandykim pastumti visi kartu, - pasiūlė jis.

Sutikau. Žeraras irgi pamėgino visu svoriu užgulti nematomą barjerą.

Po minutės nesėkmingo bandymo pasidaviau.

- Nieko nebus, - tariau. - Mums nepavyks jos pajudinti.

- Kas gi čia, po šimts? - paklausė Rendomas.

- Kas ją laiko...

Aš įtariau - tik tiek, ne daugiau, - kas ten galėtų vykti. Ir dėl to kaltas buvo *deja vu* jausmas, kilęs pamačius tą sceną. Bet dabar... Uždėjau ranką ant makšties, tikrindamas, ar Greisvandiras vietoje.

Yra.

Tai kaip paaiškinti faktą, jog nepaprastasis mano kardas, tviskęs savo nuostabiu raižiniu, staiga nieko nelaikomas pakibo ore priešais sostą, galiuku remdamasis Darai į kaklą?

Paaiškinti negalėjau.

Bet viskas buvo per daug panašu į tai, kas nutiko vieną naktį sapnų mieste danguje, Tirna Nog'te, kad atrodytų paprastas sutapimas. Visos dekoracijos - tamsa, sutrikimas, sunkūs šešėliai, sąmyšis, kurį jaučiau, - išnyko, bet scena iki smulkmenų priminė aną, vykusią tą įsimintiną naktį. Viskas buvo nepaprastai pa-

našu. Bet ne visiškai taip pat. Benediktas stovėjo atokiau, kūnas buvo pakrypęs kitu kampu. Kadangi negalėjau matyti Daros lūpų, nežinojau, ar ji užduoda tokius pat keistus klausimus. Vargu. Scena - panaši ir vis dėlto ne tokia pat kaip mano patirtoji, - buvo nuspalvinta iš kito galo, tai yra (jeigu čia išvis yra koks nors ryšys) Tir-na Nog'to galių poveikiu tuo metu mano protui.

- Korvinai, - tarė Rendomas, - atrodo, kad priešais ją kabo Greisvandiras.

- Išties, - sutikau. - Bet, kaip pats matai, mano kardas kibo makštyje.

- Juk negali būti dar vienas toks... Ar supranti, kas čia vyksta?

- Atrodo, jog imu suprasti, - atsakiau. - Šiaip ar taip, aš bejėgis tai sustabdyti.

Benedikto kardas staiga pakilo iš jo makšties ir susirėmė su tuo kitu. Po mirksnio brolis jau kovėsi su nematomu priešu.

- Parodyk jam, Benediktai! - šūktelėjo Rendomas.

- Be reikalo, - pasakiau. - Jis greitai neteks rankos.

- Iš kur tu žinai? - parūpo Žerarui.

- Kažkoku būdu aš esu tenai ir kaunuosi su

juo, - atsakiau. - Tai antra mano sapno Tir-na Nog'te dalis. Nesuprantu, kaip tėvui tai pavyko, bet tai dalis užmokesčio už atgautą Bran-gakmenį.

- Nesuprantu tavęs, - prisipažino jis.

Aš tik papurčiau galvą.

- Neapsimetinėsiu, kad suprantu, kas atsiti-ko, - prisipažinau. - Tačiau mums nepavyks įžengti į salę, kol ten bus du daiktai.

- Kokie daiktai?

- O tu žiūrėk.

Benediktas perėmė kardą į kitą ranką, ir tviskanti jo galūnė įsitvėrė į kažką nematoma. Kardų geležtės susirėmė, susikryžiuo smaigaliais į viršų. Benedikto metalinė ranka toliau gniaužėsi.

Staiga Greisvandiras išsilaisvino, nuslydo pro Benedikto kardą ir siaubingai kirto per vietą, kur buvo prikabinta Benedikto metalinė ranka. Tada brolis nususuko, ir porai sekundžių vaizdas dingo.

Kai vėl galėjome matyti aiškiai, Benediktas suklupo susiėmęs už rankos strampo. Mechaninė ranka kybojo ore netoli Greisvandi-ro. Ji traukėsi nuo Benedikto kartu su kardu....